

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/154/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4611209929
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4611209929.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľa : Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom v Piešťanoch, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, proti odporcovi : Y. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom B., Y. XXXX/XX, o zaplatenie 382,25 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 4. mája 2012, č. k. 4C/105/2012-28, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolacie konanie ohľadne zaplatenia sankčného úroku v sume 11,60 eura a zmluvnej pokuty v sume 21,23 eura **z a s t a v u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov zastaveného odvolacieho konania.

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v ostatnej zamietajúcej časti výroku a v časti výroku o náhrade trov konania účastníkov **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 16,60 eura s 8,76 % ročným úrokom z omeškania od 08. 05. 2009 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil podľa ustanovenia § 37 ods. 1, § 40 ods. 1, § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 2, § 451 ods. 1, 2, § 456 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1 až 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, čl. 3 ods. 1, 2, 3, čl. 5, čl. 6 ods. 1 smernice Rady č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993, na základe čoho mal za preukázané, že účastníci konania dňa 27. 07. 2006 uzatvorili úverovú zmluvu č. 3607167847. Táto zmluva je zároveň zmluvou o poskytnutí úveru s úverovým rámcom vo výške 663,88 eura, na základe čoho bol odporca oprávnený čerpať úver prostredníctvom úverovej karty. Svoj úver nesplácal podľa dohodnutých podmienok, pričom bol následne dňa 22. 04. 2009 vyzvaný k splateniu celého dlhu vo výške 382,25 eura, a keďže na výzvy nereagoval, navrhovateľ sa domáhal zaplatenia tohto dlhu súdnou cestou. Celková výška dlhu je 382,25 eura, čo predstavuje istinu vo výške 16,60 eura, zmluvný úrok vo výške 287,69 eura, poplatok za výber z bankomatu vo výške 12,28 eura, zmluvnú pokutu vo výške 21,23 eura, sankčný úrok vo výške 11,60 eura, mesačný poplatok za vedenie účtu vo výške 32,85 eura, ako aj úrok z omeškania vo výške 0,024 % denne zo sumy 16,60 eura od 08. 05. 2009 do zaplatenia. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že návrh navrhovateľa na zaplatenie požadovanej sumy vo výške 382,25 eura s príslušenstvom bol dôvodný iba čiastočne. V rámci dojednávania úverovej zmluvy navrhovateľ vopred vnútil odporcovi aj iný úkon, než ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jeho záujmu. Spôsob konania odporcu možno podľa jeho názoru považovať za nekalú obchodnú praktiku, ktorej nemôže byť poskytnutá súdna ochrana. V

tomto smere zdôraznil, že navrhovateľ poskytol odporcovi finančné prostriedky na základe neplatného právneho úkonu, pričom mu vznikol nárok iba na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a to na základe plnenia z neplatného právneho úkonu. Keďže navrhovateľ poskytol odporcovi plnenie vo výške 707,03 eura z čoho mu odporca vrátil iba 690,43 eura, tak rozdiel predstavuje sumu 16,60 eura, ktorú je odporca povinný navrhovateľovi vydať (zaplatiť). Na základe vyššie uvedených skutočností vyhodnotil súd prvého stupňa návrh navrhovateľa za dôvodný iba do sumy 16,60 eura s príslušenstvom a vo zvyšku ho ako nedôvodný zamietol. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 2 OSP tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote (dňa 06. 06. 2012) odvolanie navrhovateľ s tým, že odvolanie doplní o dôvody v lehote 20 dní. Dňa 27. 06. 2012 navrhovateľ podal písomné doplnenie odvolania, v ktorom žiadal rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a vyhovieť svojmu návrhu v celom rozsahu. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. Uviedol, že žiadny všeobecne záväzný právny predpis vzťahujúci sa na prejednávajúcu vec nezakazuje možnosť, aby na základe jednej písomnej úverovej zmluvy bolo dojednaných viacero úverov, pričom podstatným je, aby predmetná zmluva spĺňala zákonom stanovené formálne a obsahové náležitosti, čo dotknuté zmluvy spĺňali. Poukázal na to, že uzatvorením revolvingovej zmluvy odporcovi nevznikli priamo práva a povinnosti, keďže k účinnosti revolvingovej zmluvy muselo dôjsť k ďalšiemu úkonu zo strany odporcu - k aktivovaniu karty, a to zavolaním na určené telefónne číslo a aktivovaním karty prostredníctvom operátora, či automatického telefónneho centra IVR, pričom sa vyžaduje uvedenie identifikačných údajov za účelom predchádzania zneužitiu. Z uvedeného vyplýva, že odporca mal evidentný záujem na tom, aby sa platná revolvingová zmluva stala aj účinnou, pretože vykonal prejav vôle smerujúci k aktivovaniu karty a úver začal čerpať. Bol toho názoru, že pri podpise zmluvy nebolo voči odporcovi vyvíjané žiadne násilie ani nepriamy nátlak na psychiku odporcu, a preto požiadavka platnosti právneho úkonu - existencia vôle - bola v tomto prípade naplnená. Okrem toho konštatoval, že rozsah právnej terminológie alebo písmo v dotknutej zmluve a úverových zmluvných podmienkach, ktoré sú jej neoddeliteľnou súčasťou, v danom prípade nemôže mať za následok neplatnosť právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 OZ. Ohľadom dodržania písomnej formy zmluvy o revolvingovom úvere dodal, že táto bola dodržaná, keďže má písomnú formu, v ktorej je záväzkový vzťah individualizovaný v zmysle ust. § 4 ods. 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z. z. a takisto bola dodržaná predpísaná písomná forma ako to vyžaduje ust. § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z., v dôsledku čoho je zmluva o revolvingovom úvere platná. V tomto smere za relevantnú považoval skutočnosť, že žiadny právny predpis neustanovuje, kde má byť na listine, zachycujúcej písomný prejav vôle, umiestnený podpis. Svoje závery oprel aj o rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo 1201/2009, ako aj o rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-453/10. Záverom dodal, že ochrana spotrebiteľa by mala byť len výnimkou zo všeobecnej zásady zmluvnej slobody, pričom ako výnimka by sa mala vykladať reštriktívne.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací uznesením zo dňa 31. 10. 2012 pod č. k. 5Co/291/2012-56 odvolanie navrhovateľa odmietol, pretože mal za to, že predmetné odvolanie navrhovateľa nespĺňalo náležitosti vymedzené v § 205 ods. 1 v spojení s § 42 ods. 3 OSP. Zo strany navrhovateľa nedošlo k náležitému doplneniu dôvodov odvolania v zákonnej 15 dňovej lehote, ale až po jej uplynutí, na základe čoho Krajský súd v Nitre dospel k záveru, že podané odvolanie nemá náležitosti odvolania, a preto ho v zmysle § 218 ods. 1 písm. d/ OSP odmietol.

Následne Uznesenie Krajského súdu v Nitre, pod č. k. 5Co/291/2012-56 zo dňa 31. 10. 2012 napadol včas podaným dovolaním navrhovateľ, žiadajúc dovolací súd o jeho zrušenie a vrátenie veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ OSP a zároveň zdôraznil, že svoje včas podané blanketové odvolanie doplnil o odvolacie dôvody skôr ako o predmetnom odvolaní rozhodoval odvolací súd a v tomto smere preto zdôraznil, že naň malo byť zo strany odvolacieho súdu prihliadnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2Cdo/103/2013 zo dňa 28. marca 2013, ako súd dovolací (§ 10 ods. 2 OSP) zrušil uznesenie Krajského súdu v Nitre z 31. 10. 2012, pod sp. zn. 5Co/291/2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúť za preukázané, že navrhovateľ odstránil vady odvolania ešte pred predložením veci na rozhodnutie odvolaciemu súdu a za irelevantné považoval to, že k odstráneniu väd podaného odvolania došlo po uplynutí odvolacej lehoty. Uviedol, že odvolací súd sa nesprávne vysporiadal s ust. § 209 ods. 1, § 211 ods. 1 veta prvá a § 218 ods. 1 písm. d/ OSP. Podľa názoru Najvyššieho súdu, súd plní svoju povinnosť podľa § 209 ods. 1 a § 211 ods. 1

OSP, bez ohľadu na to, či uplynula odvolacia lehota a tiež bez ohľadu na skutočnosť, či je účastník zastúpený advokátom, resp. má právnické vzdelanie. Zároveň zdôraznil, že ak by preto účastník sám svoje odvolanie neodôvodnil, bolo by povinnosťou prvostupňového, resp. odvolacieho súdu, vyzvať ho na odstránenie väd odvolania s poučením o spôsobe ako má postupovať, a tiež o následkoch nesplnenia svojej povinnosti. Až potom by mohol odvolací súd pristúpiť k odmietnutiu odvolania účastníka, ktoré by stále nemalo požadované náležitosti.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1, 2 OSP), viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 243 ods. 1 OSP) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa procesným postupom podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 OSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v ostatnej zamietajúcej časti výroku a v časti výroku o náhrade trov konania účastníkov je potrebné ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1 OSP potvrdiť.

Podľa § 243 d OSP, ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 207 ods. 3 OSP, ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

Navrhovateľ na pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 11. 12. 2013 uviedol, že podané odvolanie berie späť pokiaľ ide o uplatnenú zmluvnú pokutu vo výške 21,23 eura a sankčný úrok vo výške 11,60 eura. Na základe týchto skutočností, odvolací súd v zmysle § 207 ods. 3 OSP odvolacie konanie ohľadne zaplataenia sankčného úroku v sume 11,60 eura a zmluvnej pokuty v sume 21,23 eura zastavil. O náhrade trov zastaveného konania rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov zastaveného odvolacieho konania.

Pokiaľ ide o ostatnú zamietajúcu časť výroku rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 04. 05. 2012, č. k. 4C/105/2012-28 vrátane jeho výroku o náhrade trov konania, odvolací súd predmetný rozsudok v odvolaní napadnutých častiach výrokov ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil. Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o merite veci (aj o trovách konania) zistil v rozsahu zodpovedajúcom ust. § 120 ods. 1, 3 a 4 OSP vo veci skutkový stav, ktorý pri dodržaní zásady hodnotenia dôkazov podľa § 132 OSP (jednotlivo ako aj všetky v ich vzájomnej súvislosti) aj následne správne posúdil podľa príslušných ustanovení hmotnoprávneho predpisu (§ 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1, 4, § 37 ods. 1, § 40 ods. 1, § 456 a § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka). V ďalšom odvolací súd odkazuje na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje (§ 219 ods. 2 OSP). Záverom odvolací súd poznamenáva, že navrhovateľ v tomto konaní uplatnený nárok odvodzuje zo samotnej zmluvy o revolvingovom úvere, na základe ktorej odporcovi vydal úverovú kartu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu v dôsledku absencie náležitostí požadovaných ust. § 4 ods. 1 až 3 zákona č. 258/ 2001 Z. z., ohľadne individualizácie zmluvy o revolvingovom úvere, ako aj pre nedodržanie písomnej formy, k uzavretiu platnej zmluvy o revolvingovom úvere nedošlo. Neplatnosť tejto zmluvy okrem iného vyplýva aj z obsahu ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odporca v postavení priemerného spotrebiteľa, aj vzhľadom na spôsob a formu vyhotovenia zmluvy, vôbec nemohol vedieť, že spolu s úverovou zmluvou uzatvára aj zmluvu o revolvingovom úvere. Ak nedošlo k platnému uzatvoreniu revolvingovej zmluvy, potom navrhovateľovi nemohol okrem nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia s patričným p.a. úrokom z omeškania vzniknúť ani oprávnený nárok na ďalšie uplatnené nároky (poplatok za výber z bankomatu, úrok z omeškania denný, zmluvný úrok) odvíjajúce sa od tejto neplatnej zmluvy.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 151 ods. 2 a § 142 ods. 1 OSP s tým, že ich náhradu úspešnému odporcovi v tomto konaní nepriznal, pretože mu žiadne odvolacie trovky nevznikli.

Pokiaľ ide o náhradu trov dovolacieho konania, ktoré v danej veci vznikli navrhovateľovi, odvolací súd nevzhliadol dôvod na ich priznanie navrhovateľovi, pretože tento si ich náhradu, či už v písomnom podaní zo dňa 07. 01. 2013, resp. v rámci osobnej účasti na odvolacom pojednávaní dňa 11. 12. 2013 vôbec neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.